

Sygn. akt VIII C 156/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 11 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2017 roku

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego M. D. na rzecz powoda (...) spółka z o.o. w W. kwotę 1.969,45 zł. (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt dziewięć złotych czterdzieści pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 lipca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.134,77 zł. (jeden tysiąc sto trzydzieści cztery złote siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

2. oddala powództwo w pozostałej części.

Sygn. akt VIII C 156/17

UZASADNIENIE

W dniu 6 lipca 2016 roku (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. wytoczyła przeciwko M. D., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę kwoty 2.149,45 zł. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 21 sierpnia 2015 roku zawarł z pozwanym umowę pożyczki odnawialnej nr (...) w formie elektronicznej poprzez stronę (...) W związku z umową pozwanemu został udostępniony limit w wypłacie pieniędzy na czas nieokreślony, a każda spłata pożyczki umożliwiała ponowną jej wypłatę, do kwoty udostępnionego limitu. Pozwany po wypłacie środków nie dokonał spłaty wymagalnej Kwoty Minimalnej, w związku z czym powód wypowiedział umowę, a z dniem 11 września 2015 r. cała pożyczka stała się wymagalna.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2- 5)

W dniu 4 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 6 v.)

Nakaz ten zaskarżył sprzeciwem w całości pozwany wskazując na swoją trudną sytuację majątkową.

(sprzeciw k. 8 v.)

Postanowieniem z dnia 9 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k. 11)

W piśmie stanowiącym uzupełnienie braków formalnych pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 24 sierpnia 2015 r. i 11 września 2015 r. dokonała na rzecz pozwanego dwóch wypłat kwot po 750 zł. tytułem pożyczki. Poza kwotą udzielonej pożyczki, na dochodzoną pozewem kwotę składają się 98,38 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek umownych i 551,07 zł. tytułem opłat i prowizji, w tym z tytułu wypłat środków i pisemnych upomnień.

(pismo procesowe k. 14- 17)

Na rozprawie w dniu 11 grudnia 2017 nikt się nie stawił.

(protokół rozprawy k. 70)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 sierpnia 2015 roku (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. zawarł z M. D. umowę pożyczki odnawialnej nr (...) w formie elektronicznej poprzez stronę (...)pl. (...) potwierdzenie akceptacji warunków powyższej umowy pozwany dokonał na rzecz powoda wpłaty kwoty 1 zł. przelewem. W związku z umową pozwanemu został udostępniony limit w wypłacie pieniędzy na czas nieokreślony, a każda spłata pożyczki umożliwiała ponowną jej wypłatę, do kwoty udostępnionego limitu.

(umowa pożyczki odnawialnej k. 25- 36, potwierdzenie wykonania transakcji płatniczej k. 42)

W dniu 24 sierpnia 2015 r. i 11 września 2015 r. (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. dokonała na rzecz pozwanego dwóch wypłat kwot po 750 zł. tytułem pożyczki.

(wydruk k. 43- 44)

Pozwany po wypłacie środków nie dokonał spłaty wymagalnej Kwoty Minimalnej, w związku z czym powód wypowiedział umowę, a z dniem 11 września 2015 r. cała pożyczka stała się wymagalna.

(bezsporne)

Pismami z dnia 2 i 18 października 2015 r. oraz 1 i 18 listopada 2015 r. (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. wzywało M. D. do zapłaty zaległej kwoty z tytułu umowy pożyczki.

(wezwanie do zapłaty zaległej kwoty k. 45, 47, 49, 51, potwierdzenia nadania przesyłek k. 46, 48, 50)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny, a nadto znajdujący potwierdzenie w dowodach z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Powód wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanego załączonymi do pozwu dokumentami w postaci umowy pożyczki odnawialnej, potwierdzenia wykonania opłaty „rejestracyjnej” oraz wydruków z rachunku bankowego powoda potwierdzających dwukrotne dokonanie przelewu kwot po 750 zł. Zresztą pozwany nie kwestionował ani zasadności, ani też wysokości swoje zobowiązania, powołując się jedynie na swoją trudną sytuację majątkową. W

konsekwencji twierdzenia powoda Sąd uznał za uzasadnione. Zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej wielkości. Mając powyższe na względzie, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.969,45 zł.

Zupełnie inaczej należało ocenić zasadność roszczenia w pozostałej części, a mianowicie w zakresie kwoty 180 zł. z tytułu opłat za cztery pisemne upomnienia. W ocenie Sądu zapisy zawartej przez strony umowy pozwalające naliczyć opłatę za pisemne upomnienia w powyższej wysokości, należy uznać za niedozwolone postanowienia umowne, które w świetle przepisu art. 385¹ § 1 k.c. nie wiążą pozwanego. Zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c., strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie określa granicę swobody umów wskazując, że ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem ograniczającym swobodę umów jest między innymi przepis art. 385¹ § 1 k.c., który znajduje zastosowanie do wszystkich umów konsumenckich.

Zgodnie z jego treścią, postanowienia umowy zawartej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Przepis ten stanowi nadto, iż nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (art. 385¹ § 3 k.c.).

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują na to, że w odniesieniu do zastrzeżonych w umowie należności za czynności upominawczo-windykacyjne, należy przyjąć, że postanowienia umowne odnośnie dopuszczalności naliczenia takich opłat nie były z pozwanym jako konsumentem indywidualnie uzgadniane, a niewątpliwie kształtują jego obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta. Należy zatem uznać, że postanowienia te nie wiążą pozwanego, gdyż w tym zakresie spełnione są przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. Pozwany jako pożyczkobiorca nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, które zostały mu narzucone przez pożyczkodawcę. Powód posługiwał się wzorcem umowy, zaś kwestionowane postanowienia umowne o opłatach za działania windykacyjne zostały przejęte z wzorca umowy zaproponowanej pozwanemu jako konsumentowi przez kontrahenta. Postanowienia umowne dotyczące opłat dodatkowych za monity pisemne kształtują określone obowiązki konsumenta, w sposób niezgodny z dobrymi obyczajami, gdyż zastrzegają dodatkowe opłaty w stałej wygórowanej wysokości.

W tym miejscu podkreślić należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zapadłym w sprawie o sygn. akt XVII AmC 624/09, za niedozwolone i zakazane do wykorzystywania w obrocie z konsumentami zostały uznane postanowienia wzorców umownych nakładających na kredytobiorcę obowiązki w postaci konieczności poniesienia kosztów związanych z monitorowaniem kredytobiorcy, w przypadku niewykonania zobowiązań wynikających z umowy – a dotyczyło to kosztów telefonicznych upomnień, korespondencji kierowanej do kredytobiorcy związanej z nieterminową spłatą kredytu w postaci zawiadomień, upomnień itp., wyjazdu interwencyjnego do kredytobiorcy. Dlatego też Sąd oddalił powództwo w części dotyczącej kwoty 180 zł. tytułem opłat dodatkowych za pisemne upomnienia.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu art. 100 k.p.c.

w zw. z art. 98 k.p.c., gdyż strona powodowa wygrała sprawę w 91 % i dlatego w takim stopniu należy się jej zwrot kosztów procesu. Na koszty poniesione przez stronę powodową w łącznej wysokości 1.247 zł. złożyły się: opłata od pozwu- 30 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa- 17 zł. i koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 1.200 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych). Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.134,77 zł. (1.247 zł. * 91 %).

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji